

Tradice a perspektiva

Vážení členové, funkcionáři, dobrovolníci a pracovníci ČČK, obracím se na Vás dnes poprvé z funkce ředitele Úřadu ČČK, do které jsem byl Výkonnou radou ČČK jmenován od 1. března tohoto roku.

Úvodem chci poděkovat členům Výkonné rady ČČK, presidentovi ČČK za důvěru, kterou mi tímto jmenováním projevíli a bývalému řediteli JUDr. Procházkovi za dlouhá léta dobré spolupráce a podporu.

Rád využívám možnosti, abych se Vám na stránkách Novin ČČK alespoň stručně představil a seznámil Vás se svým dosavadním působením v ČČK.

Moje „ředitelské“ zkušenosti jsou zatím minimální, ale v Červeném kříži nováčkem nejsem - pracuji v něm již více jak 27 let. Nechci zde popisovat celou tuto dlouhou dobu, ale zmíním se jen o některých - z mého pohledu významných - okamžicích mé dosavadní práce v ČČK.

Nastoupil jsem v dubnu 1983 na místo tzv. konzultanta, což znamenalo, že jsem psal veškeré projevy, tiskové zprávy, novinové články pro - dnešní terminologií řečeno - „ředitelku úřadu“ a „presidenta“, a také veškeré interní materiály, zprávy o činnosti, analýzy, zaměření, strategie atd. To byla na začátek dobrá škola.

Poté jsem přešel na pozici vedoucího sekretariátu, ve které jsem měl m.j. na starost práci volených orgánů po stránce organizační i obsahové a důležitou součástí mé práce byla i příprava sjezdů ČČK nejen českých, ale i celostátních.

V roce 1989 jsem se aktivně účastnil pomoci uprchlíkům z bývalé NDR na ambasádě NSR v Praze a po pádu „železné opony“ i organizace a zajištění provozu prvních uprchlických táborů na území ČR při exodu uprchlíků z Albánie, Rumunska a dalších zemí.

V roce 1992 jsem na základě výsledků výběrového řízení byl pověřen vedením hospodářsko-správního úseku Úřadu ČČK a musím říci, že tato práce mne velmi naplňovala. K mým prvním úkolům patřilo převzetí a správa nemovitého a movitého majetku zanikajícího federálního Červeného kříže, administrativní a organizační ukončení jeho činnosti a rozdělení movitého majetku mezi Český a Slovenský červený kříž a zajištění jeho řádné správy.

Během povodní na Moravě v roce 1997 jsem řídil činnost krizového štábu ČČK a významně se podílel na zaměření a samotné realizaci následné pomoci postiženým oblastem v tzv. projektech obnovy. Tyto projekty jsem uzavřel až v roce

2000, kdy jsem dokončil poslední projekt - výstavbu domu seniorů v Moravském Písku, který byl financován z prostředků NČK.

V období let 1998 až 2000 jsem byl zodpovědný za výstavbu celkem 8 domů pro seniory, z nichž 2 provozuje ČČK dodnes a za desítky dalších projektů obnovy (mateřské školy, základní školy, sociální ústavy, dětské domovy i nemocnice).

Za nejvýznamnější moment tohoto období považuji to, že se podařilo obnovit důvěru a posléze i těsnou spolupráci mezi Českým a Německým Červeným křížem a přesvědčit NČK o smyslu našich projektů do té míry, že se NČK stal naším největším zahraničním partnerem a dárce finančních prostředků. Tato spolupráce pokračuje dodnes na základě rovnocenného partnerství.

V roce 2002 postihly povodně Čechy a situace se prakticky opakovala - opět jsem měl na starost činnost krizového štábu a následně veškeré projekty obnovy - bylo jich přes 80, jenom k NČK jako našemu již tradičnímu partnerovi přibyl i Švýcarský ČK, Francouzský ČK, Lucemburský ČK a Italský ČK. Povodně 2002 pro mne zase skončily s velkým zpožděním a to až v roce 2005, kdy byl na jaře dokončen poslední velký projekt obnovy z prostředků Švýcarského ČK - výstavba 16 rodinných domů ve Slatině pro sociálně slabé rodiny.

Z období kolem roku 2000 rád vzpomínám na humanitární projekt rekonstrukce pavilonu urologie nemocnice v Bělehradě v Srbsku, který trval celkem 5 let a představoval pomoc České

republiky Srbsku prostřednictvím ČČK. Ve složitých společenských a ekonomických podmínkách se podařilo pavilon urologie za více, než 50 mil. Kč nejen zrekonstruovat, ale i dostavět a rozšířit lůžkovou kapacitu včetně prostorů pro lékaře a zdravotnický personál. Tehdy jsem si poprvé velmi intenzivně uvědomil, jaký vliv a sílu má Červený kříž v mezinárodním kontextu.

V těchto letech jsem realizoval také jiné humanitární projekty - výstavbu školy v Kosovu, pomoc Indii po záplavách, pomoc Turecku po zemetřesení, pomoc Peru po sesuvce půdy atd.

Z posledních let stojí za zmínku dokončení výstavby domu pro seniory „Hvězda“ v Praze 6 Břevnově, jehož provoz byl zahájen na jaře roku 2005. Od roku 2007 stavíme za pomoci NČK v téže lokalitě další objekty - ubytování seniorů, pečovatelskou službu, stravovací objekt a rehabilitaci.

Do funkce ředitele Úřadu ČČK jsem nastoupil v době vrcholící finanční a ekonomické krize, která činnost ČČK významně ovlivňuje a jistě ještě v dalším období ovlivní. Bohužel jde o negativní vliv.

Důsledkem krize je zásadně omezená podpora projektům ČČK pro rok 2010. Přiznané dotace představují jen polovinu požadované výše pro tento rok a jen dvě třetiny přidělených prostředků roku minulého. To vyžaduje okamžitou reakci a přijetí řady nepopulárních opatření. Ze dne na den jsem se ocitl v situaci, kdy musím s kolegy řešit obtížné úkoly - jak nejlépe rozdělit finanční podporu jednotlivým projektům, jak sestavit reálný rozpočet, jak novou situaci komunikovat s těmi, kterých se také týká a také která úsporná opatření přijmout okamžitě, která zítra a která v dalším období. Je životně důležité skutečně šetřit, snižovat režijní náklady, které musí odpovídat našim příjmům. Rada, jak toho dosáhnout, je jednoduchá a zní: „snižovat náklady a zvyšovat příjmy“, ale vím, že v praxi se tomuto cíli přibližujeme jen těžko a pomalu.

Jsem si vědom toho, že omezení státní podpory projektům ČČK bude pro některé oblastní spolky ČČK znamenat vážný problém. Na druhou stranu také vím, že v mnoha oblastních spolcích jste již v minulosti snížili závislost na státních dotacích na minimum. Například jen na bezplatné dárce krvě získaly naše spolky z jiných, než státních zdrojů téměř čtyři miliony korun. To je velmi povzbuzující a je to naděje pro budoucnost.

Jsem přesvědčen, že každá krize již ve svém zárodku obsahuje budoucí rozvoj a jsem si jist, že tomu tak bude i v případě ČČK. Nebude to lehké a bude to bolet.

Chtěl bych Vás všechny požádat o pomoc a spolupráci v tomto nelehkém období a vyzvat Vás k jednotě jako jednomu z principů Hnutí ČK. V rámci ČČK by nemělo existovat žádné

„my“ a „oni“. Jsme jenom „my“ a jsme v tom společně. Jen tak se nám podaří krizové období překonat. ČČK má svou tradici, ze které vychází a má i svou perspektivu, kterou si svojí dnešní činností připravuje.

Ujišťuji Vás, že funkce ředitele Úřadu ČČK pro mne znamená především zodpovědnost. Zodpovědnost ke všem členům, funkcionářům,

dobrovolníkům i pracovníkům, k celému Českému červenému kříži - organizaci, se kterou jsem spojil podstatnou část svého života. Přejí Vám všem hlavně hodně zdraví a sil.

RNDr. Josef Konečný
ředitel Úřadu ČČK ■

ZPRÁVY, AKTUALITY

Výkonná rada ČČK 6. 2. 2010

Výkonná rada na tomto svém zasedání schválila ředitele a hlavní rozhodčí republikových a krajských soutěží ČČK v první pomoci v roce 2010, návrh na vyslání družstva ČČK na FACE 2010, návrh kritérií pro udělování vyznamenání ČČK „Za záchranu života“, návrh plánu zahraničních styků pro rok 2010, dále VR ČČK schválila žádost OS ČČK Příbram o poskytnutí půjčky, záměr zhotovení pamětní medaile u příležitosti 50. výročí vzniku BDK.

V rámci informačních zpráv vzala Výkonná rada ČČK na vědomí zprávu o činnosti prezidenta ČČK a Úřadu ČČK a OS ČČK se sdělovacími prostředky za uplynulé období. Rovněž VR ČČK vzala na vědomí informaci o přípravě rozpočtu

ČČK na rok 2010, informaci o čerpání dotací za rok 2009, zprávy ze zahraničních služebních cest, informaci o realizaci projektu – Finanční pomoc při čištění studní znečištěných povodní v roce 2009 a informaci o vydaném souhlasu s vyhlášením veřejné finanční sbírky OS ČČK Chrudim.

Výkonná rada ČČK 20. 3. 2010

Hlavní agendu programu Výkonné rady ČČK tvořila příprava na výroční zasedání Shromáždění delegátů ČČK, které se uskutečnilo v květnu 2010. VR ČČK projednala a schválila zejména materiály předkládané na toto zasedání: přípravu Shromáždění delegátů ČČK, zprávu o stavu Společnosti

ČČK, zprávu o výsledcích činnosti ČČK za rok 2009, zprávy kolektivních členů ČČK, zprávu o výsledcích hospodaření za rok 2009, pokrytí hospodářského výsledku – ztráty r. 2009 z Rezervního fondu společnosti, zprávu Dozorčí rady ČČK, plán činnosti ČČK na rok 2010 – květen 2011, návrh rozpočtu ČČK na rok 2010, Přípravu oslav Světového dne ČK, návrhy na udělení vyznamenání ČČK – Medaile Alice Masarykové, složení družstva a upřesněný rozpočet vysílaného družstva ČČK na FACE 2010, návrh na mimořádné udělení Zlatého kříže II. třídy, využití finančních prostředků z projektu pomoci obětem zemětřesení na Haiti 2010.

V rámci informativních zpráv vzala VR ČČK na vědomí zprávu o činnosti prezidenta ČČK a Úřadu ČČK a přehled o aktivitách Úřadu ČČK a OS ČČK za uplynulé období. Na vědomí rovněž vzala informace o přípravě zasedání Komor ČČK.

SPOLKOVÝ ŽIVOT

Červený kříž v Duchcově

Když při oslavách MDŽ ČČK Duchcov předával kytici a dárky nejstarší člence Josefíně Šubíkové ke 100 narozeninám, byl čas i na věkovou bilanci. Zjištění, že v roce 2010 oslavíme další členky s věkem 90 let a že většina členek je mezi 70 a 80 lety, nebylo radostné. Nastal tedy nejvyšší čas založit dorostovou skupinu a klást důraz na mládež. Našel se šikovný žák Tomáš Záruha, který založil mládežnický klub NENUDA a od podzimu 2009 jsme jej přijali do našich řad.

A hned velká podzimní akce, školení první pomoci a beseda s policií, se konala s jejich účastí. Však se taky školáci stali figuranty při nácvi

různých typů zranění a dělali to s nadšením. Zato jim ČČK uspořádal vánoční turnaj ve hře „Člověče nezlob se“. Vychovat si nové nástupce je běh na dlouhou trať a tak všichni mají před sebou náročnou, ale perspektivní práci.

Členky ČČK Duchcov mají velikou výhodu v tom, že v panelovém domě v ulici V Domkách mají samostatnou klubovnu pěkně vybavenou. Byla jim městem přidělena jako náhrada za místnost v bývalé osadě Pokrok u Duchcova, která ustoupila v roce 1985 těžbě uhlí. Otázkou zůstává, jaká bude budoucnost v příštím roce, dojde-li k prodeji panelového domu.

Zatím běží činnost pravidelným tempem. Každé úterý odpoledne setkání při kávě či čaji, doplněné zpěvem, povídáním, příp. zdravotními cvičeními. Po tu dobu se přijímá oblečení, vybavení domácnosti, hračky atp., které buď odváží Diakonie Broumov, nebo je určeno pro sociálně slabé rodiny. Nyní se členky těší na březnovou oslavu MDŽ a přípravu společného výletu do Jablonné z Podještědí, spojenou s prohlídkou památek sv. Zdislavy.

Marie Polívková
předsedkyně MS ČČK Duchcov ■

Pomáháme pomáhat – a chránit

Intenzivní spolupráce se rozbíhla mezi Českým červeným křížem v Olomouci a dálničním oddělením policie Kocourovce v rámci projektu Pomáháme pomáhat.

Tento projekt je zaměřen především na získávání nových dárců krve, ale také na speciální školení první pomoci, m.j. i pro příslušníky policie. Oddělení dálniční policie bylo vybráno jako pilotní v tomto projektu nejen pro vysokou pravděpodobnost potřeby znalostí první pomoci v rámci služby, ale také pro mimořádnou vstřícnost vedoucí oddělení npor. Mgr. Gizely Chládkové. Nejprve bylo provedeno základní čtyřhodinové proškolení všech příslušníků oddělení, následovat bude jarní praktické zaměstnání s procvičením získaných znalostí v terénu. Plánuje se také společné darování krve

členů týmu Pomáháme pomáhat a příslušníků dálničního oddělení. Je však třeba poznamenat, že policisté již většinou dárci krve jsou, snad právě díky

své profesi si více uvědomují rizika a naopak jsou připraveni pomáhat, třeba právě darováním krve.

Projekt Pomáháme pomáhat, který získal v dálničním oddělení Kocourovce zajímavého partnera, vznikl v roce 2008 v rámci Místní skupiny Českého červeného kříže Olomouc-Řepčín a je založen na spolupráci různých subjektů, koordinovanou studenty Univerzity Palackého v Olomouci. Kreativita mladých lidí přináší zajímavé výsledky, jako je třeba propagační videospot na podporu bezplatného dárcovství krve, či série speciálních školení první pomoci. Více informací je možné získat na www.pomahamepomahat.cz.

Ing. Roman Váňa
předseda MS ČČK Olomouc-Řepčín ■

TENTO DŮM POSTAVIL
V LETECH 193-1931
SPOLEK
ČESKOSLOVENSKÉHO
ČERVENÉHO KŘÍŽE
V LITOMĚŘICÍCH
K UCTĚNÍ 80. NAROZENIN
PRVNÍHO PREZIDENTA
ČESKOSLOVENSKÉ
REPUBLIKY

T. G. MASARYKA.

Tento text pozdraví každého, kdo vstoupí do budovy OS ČČK v Litoměřicích. Je vytesán zlatým písmem do desky z bílého mramoru. Poprvé zmizela za okupace, podruhé byla odstraněna po vítězném únoru 1948, aby potají uložena na půdě interní nemocnice se dočkala své reinstalace v roce 1990

Při přípravě výstavy u příležitosti 80. let existence ČSČK, uspořádané OS ČČK v prostorách Oblastního muzea, se nám podařilo dohledat jen mizivý počet památek na předválečnou dobu. Mnoho členů totiž tehdy bylo zároveň i členy Sokola a Junáka a pracovníci Spolku proto zlikvidovali různé seznamy členů i dokumentaci jejich činnosti, aby tak co nejméně odvrátili pozornost nacistů od těchto osob. Z dobových materiálů však byla nalezena novinářská zpráva, kterou jsme dnes poskytli jejich o desetiletí mladším kolegům. Zde předkládáme výsledek jejich pále:

Dům Červeného kříže plní účel téměř 80 let

Litoměřice – V neděli 7. března 2010 uplynulo 160 let od narození prvního československého prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka. Toto významné výročí uctili v pondělí 8. března skromnou oslavou také zástupci Oblastního spolku Červeného kříže v Litoměřicích, kteří položili květinu na pamětní desku v domě ČČK v Tylově ulici.

Právě litoměřické sídlo ČČK slaví jubileum společně s tatíčkem Masarykem. Bylo totiž v roce 1932 otevřeno při příležitosti jeho 82. narozenin. „Masarykův dům sociální a zdravotní péče“ plní i dnes své poslání, ke kterému byl původně určen.

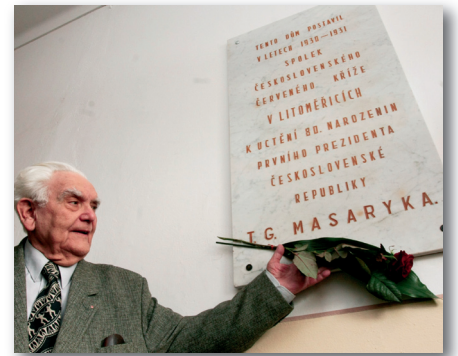
„Kdysi v tomto domě bývala kromě sídla Československého Červeného kříže také poradna pro matky a kojence, dispenzář (bezplatná poradna) pro pacienty trpící tuberkulózou – všechny tyto služby byly přístupné pro české i německé občany,“ vysvětluje předseda OS ČČK Litoměřice Vladimír Valta.

Jak udává dobový tisk, Litoměřice takovému zařízení, kde by byla zdravotnická péče soustředěna pod jednou střechou, postrádaly.

„Přáli bychom si, aby Sociální dům plnil zcela účel, ke kterému je určen: pomáhati všem potřebným bez rozdílu národností, stavu i věku, tedy prakticky osvědčovati lásku k bližnímu,“ uvedly Litoměřické listy 5. března 1932.

„Dá se říci, že toto přání se splnilo. I Oblastní spolek Červeného kříže v tomto poselství pokračuje.

Provozujeme sociální i zdravotní služby. V přízemí ordinují lékaři, pro děti tady funguje dechový stacionář. ČČK navíc nabízí ošetrovatelskou péči Alice, k sociálním službám patří naše Kontaktní centrum,“ upřesnily ředitelka OS ČČK Litoměřice Olga Šotnarová.

Členové ČČK se nyní snaží dopátrat historie spolku i tohoto domu. V době okupace byly totiž zničeny všechny historické dokumenty.

Zdeňka Studená, Litoměřický Deník 9.3.2010.

MUDr. Vladimír Valta, Olga Šotnarová
OS ČČK Litoměřice ■

Azylové zařízení pro muže bez přístřeší

Toto zařízení provozuje už od roku 1994 Český červený kříž Zlín. Je to plných 15 let. Na začátku to byla jen ubytovna se 14 lůžky. Dnes je to již celý komplex služeb pro lidi, kteří ztratili domov.

Ve Zlíně na Hornomlýnské ulici, kde ČČK tuto službu provozuje ve dvou malých objektech poskytuje ubytovací služby, Nizkoprahové denní centrum, nocležnu a terénní službu.

K této činnosti, kterou má ČČK Zlín registrovanou dle zákona č. 108 o sociálních službách, se vztahuje také provozování ošacovacího střediska, kde získává ošacení od dárců, které třídí a kontroluje a poté je předává těm, kdo obléčení potřebují.

K těmto službám také patří služba neregistrovaná, provozovaná jen přes zimní období, kdy uživatelé této služby mohou zdarma přechkat noc v sedě ve zvláštní místnosti. Tyto služby jsou financovány sdruženými finančními prostředky od Statutárního města Zlín, z MPSV.

V letošním zimním období se 11 uživatelů sociálních služeb zasloužilo o úklid chodníků a lávek přes řeku Dřevnici. Touto činností pomáhali Technickým službám města Zlína zvládat rozmailelosti letošní zimy a to zcela zdarma. Muži z Azylového zařízení Červeného kříže si dovedou vážit toho, že mají možnost ubytování a že alespoň základní sociální služby mají zajištěny. Splácejí tak městu Zlín péči, kterou jim pomáhá v podobě spolufinancování provozu Azylového zařízení.

Anna Vařáková
předsedkyně OS ČČK Zlín ■

Valentýnská kapka krve

...a z těch mnoha kapek je teď moře naděje...

Oblastní spolek ČČK Hodonín, Oblastní skupina MČČK Hodonín v součinnosti s Pracovištěm hematologie a transfúzní služby OLM Nemocnice TGM Hodonín a za mediální podpory rádia Dyje a rádia Jih vyhlásili na 15. a 16.2. 2010 VALENTÝNSKOU KAPKU KRVE.

Projekt byl zaměřen na podporu BDK a cílovou skupinou byli zejména mladí lidé prvodárci. O propagaci i realizaci tohoto projektu se velkou měrou zasloužili i studenti gymnázia – členové OS MČČK Hodonín. Nakreslili návrhy loga projektu, zpracovali grafickou podobu propagačního letáčku i jeho elektronickou podobu, oslovili i další střední školy a zabezpečili výrobu dárců – deštníků s emblémem Valentýnské kapky krve -financovaných sponzorem. Výkresy studentů i malých pacientů dětského oddělení zdobily nejen chodbu a čekárnu TO, ale i vestibul před dětským oddělením nemocnice.

Jak uvedla prim. Pracoviště hematologie a transfúzní služby MUDr. Věra Dostálová, s výsledkem můžeme být spokojeni. V první odběrový den se dostavilo 68 dárců, z toho 26 prvodárců, druhý den 63 dárců a z toho 10 prvodárců. Někteří i přes své odhodlání nemohli krve darovat, protože to nedovolil jejich aktuální zdravotní stav. Jako „cenu útechy“ a příslib do budoucna dostali perníkové srdíčko se symbolem kapky krve.

Všichni odcházeli s uspokojením, že i na jejich krev někdo čeká, že je příslibem a nadějí pro ty, kdo ji potřebují a nemohou si pomoci sami. Mnoho podob má láska. Láska, kterou prožíváme, přijímáme i dáváme. A tentokrát byla příležitost darovat z lásky část sebe sama – „kapku krve a s ní moře naděje, naděje na uzdravení, naděje na život....“ Díky všem, kteří tuto příležitost využili a stali se tak BEZPŘÍSPĚVKOVÝMI DÁRCI KRVE.

Mgr. Jarmila Vršťalová
VR OS ČČK Hodonín ■

Valentýnská kapka krve s ČČK

„Miluji – proto daruji“ - Toto motto provází každou „Valentýnskou kapku krve“ - s Červeným křížem. Blahodárný pocit dárců znají všichni ti, kteří z lásky obdarovávají dárky své blízké. V pátek 12. února 2010 si tento pocit mohlo prožít 63 dárců krve, kteří přišli s Českým červeným křížem na Transfúzní oddělení Krajské Baťovy nemocnice ve Zlíně. Všem patří velké poděkování. Také městu Zlín, které tuto aktivitu ČČK podporuje.

Valentýnská kapka krve se stala pro ČČK Zlín tradicí poté, co navázal kontakt se Slovenským červeným křížem v Trenčíně, kde tato dobročinná akce trvá již několik let.

Český červený kříž Zlín se snaží pomáhat zlínským pacientům tak, aby se nestalo, že nemocnice ve Zlínském kraji budou někdy mít nedostatek lidské krve pro záchranu zdraví občanů v kraji. A nejen to. Již tradičně pořádá Konferenci „Cesty krve“, kde se snaží spolu s odborníky vysvětlovat mladým lidem – studentům škol – jak důležité je zapojit se do bezplatného dárcovství krve. ČČK se tak snaží omladit skupinu bezplatných dárců krve, kterou eviduje a za tento čin vyjadřující jejich vysokou morální úroveň je pak vyznamenává.

Anna Vařáková
předsedkyně OS ČČK Zlín ■

Dům na půl cesty Jičín

Oblastní spolek Českého červeného kříže Jičín zahájil provoz poskytování sociálních služeb v zařízení sociální péče Dům na půl cesty Jičín dnem 15. 3. 2005. Od 18. září 2009 je tato aktivita součástí individuálního projektu Služby sociální prevence v Královéhradeckém kraji (www.socialniprojekty.cz). Projekt je financován z ESF a státního rozpočtu ČR prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost.

Posláním je předcházet sociálnímu vyloučení osob, které po dosažení zletilosti opouští škol-

ská zařízení pro výkon ústavní nebo ochranné výchovy, popřípadě se vrací z jiných zařízení pro péči o děti a mládež, nebo jsou propuštěny z výkonu trestu odnětí svobody či ochranné léčby. Žít běžným způsobem zajišťuje komplex služeb, který umožní lidem v nepříznivé sociální situaci využívat místní instituce, které poskytují služby veřejnosti, přirozené vztahové sítě a možnosti zůstat součástí přirozeného místního společenství. Poskytované sociální služby zachovávají a rozvíjí důstojný život, jsou zaměřeny na podporu samostatnosti, nezávislosti a soběstačnosti, a jsou zaměřeny na rozvoj specifických vlastností a dovedností s ohledem na životní potřeby uživatele.

V roce 2009 využilo službu celkem 11 klientů. Z toho cíl naplnilo: 5 klientů v plném rozsahu, 2 klienti částečně, návaznost dalších zařízení např. dům pro matky s dětmi, 2 klienti nadále využívají poskytování sociálních služeb v tomto zařízení. Cíle nenaplnilo: 2 klienti (ukončení smlouvy dohodou). Aktivita je součástí individuálního projektu Služby sociální prevence v Královéhradeckém kraji (www.socialniprojekty.cz). Projekt je financován z ESF a státního rozpočtu ČR prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost.

Eva Jahelková
ředitelka OS ČČK Jičín ■

DALŠÍ ZAJÍMAVOSTI, TÉMATA

Hledáme strýčka

Rukama pracovníků pátrací služby projdou ročně stovky žádostí. Všechny berou za srdce a všechny by si jistě zasloužily naši plnou péči a pokud možno pozitivní výsledek. Smutným faktem bohužel je, že některým žádostem můžeme vyhovět, některým nikoli. Odmítnout musíme například žádosti, které kritériím pro přijetí neodpovídají již svým charakterem; akceptovat lze jen žádosti o pátrání po příbuzných, s nimiž byl kontakt přerušen v důsledku válčených konfliktů, přírodních katastrof a obdobně závažných událostí většího rozsahu. Řadu žádostí nemůžeme přijmout, protože neposkytují ani nejnutnější minimum údajů potřebných pro pátrání prostřednictvím Červeného kříže, jimi jsou celé jméno a datum narození hledaného a alespoň přibližná poslední známá adresa v zemi pátrání.

Žádost o pátrání po panu Janovi ve Švédsku jsme ovšem rozhodně přijmout mohli. Ztráta kontaktu mezi Janem a jeho příbuznými v Čechách souvisela s druhou světovou válkou a na ni navazující politickou situací v Evropě, kde země osvobozené od nacistické nadvlády si pod svůj vliv rozdělily vítězné mocnosti, mezi nimiž sice panovala shoda ohledně nutnosti zbavit svět Hitlera, ovšem jejich pohled na politické směřování a uspořádání jejich zemí se diametrálně lišil.

Mnoho osob, které směrem předpokládaným v jejich zemích jít nemohly, volilo raději emigraci. Tím ztratily nejen vlast, ale často též kontakt s blízkými, které v ní zanechaly.

Emigraci zvolil také pan Jan. Československo opustil poměrně krátce po válce jako velmi mladý. Nebylo mu ještě ani dvacet, když odešel nejprve do Německa a odtud dále do Švédska. Tam si časem našel práci, ženu, usadil se a zvykl si. V Čechách mu zůstali rodiče a dvě starší sestry. Po pár letech se s nimi pokusil navázat písemný kontakt a nějakou dobu jej udržoval. Cítil však, že osoby, které dostávaly korespondenci z té „špatné“ části světa, mohly být státními orgány vnímány rovněž jako potenciálně „špatné“. Spojení tak bylo opět přerušeno. Po změně politické situace se jej čeští příbuzní pokusili kontaktovat na jeho švédské adrese z 50. let. Tam však již bohužel nežil, a netušili, kde a jak by zjistili jeho současnou adresu.

Pro nás začal případ pátrání po panu Janovi žádostí od jeho neteře, dcery jedné ze dvou Janových starších sester. Paní Dana nám napsala: „Byli bychom velmi rádi, kdyby se pro naši maminku podařilo strýčka najít. Je tomu již mnoho let, kdy odešel. Jistě měl také obavy o to, aby se jeho rodině nic nestalo, a proto se neozýval, ale dnes je jiná doba, a tak jsme si řekli, že to zkusíme. I když strýčkovi rodiče již nežijí, jeho sestry budou mít z případného setkání velkou radost. I já, byť jsem

byla ještě malá, strýčka jsem měla moc ráda. Tak doufám, že se to snad podaří a není ještě pozdě.“

Protože paní Dana o svém strýci uvedla dostatek údajů, zahájení pátrání ve Švédsku nebyl problém. Naši kolegové ze Švédského červeného kříže se případu ihned ochotně ujali a ani ne za dva měsíce nám zaslali výsledek. Ten bohužel nepřinesl pro Janovy sestry a neteře dobrou zprávu. Švédský červený kříž zjistil, že pan Jan zemřel již před více než pětadvaceti lety. Dožil se sotva padesátky. Jeho sestry se s ním tedy již setkat nemohou. Budou si jej navždy pamatovat jako příjemného mladého elegána ze svatební fotografie, kterou jim v 50. letech ze Švédska poslal. Na fotografii se k němu tulí šťastně se usmávající hezka nevěsta. Jistě ve své nové vlasti prožil život pestrý i těžký. Určitě nezapomněl ani na svou původní vlast a na blízké, které tam zanechal. Nepochybně o svých českých příbuzných často vyprávěl i své nové švédské rodině, protože Janova dcera, kterou se pracovníkům Švédského červeného kříže podařilo vypátrat, ihned projevila zájem o navázání kontaktu s příbuznými z Česka a souhlasila, aby jim byla předána její adresa.

Příběh pátrání po strýčkovi ve Švédsku tak rozhodně neskončil šťastně, ale jeho blízkým jsme poskytli snad alespoň malou jiskřičku útěchy a radosti.

Ivana Holubová
Pátrací služba ČČK ■

Jak správně přednášet a prezentovat X

Řeč těla

Ano, naše tělo mluví. A opravdu nemám na mysl jen naše ústa. Věřím, že o takzvané řeči těla už každý z nás slyšel. Co si ale pod tímto pojmem představíte? Gesta, jako je pověstná „Kalouskova jednička“? Pošklebky a grimasy? Vypláznutí jazyka? Mrknutí okem? Samozřejmě, to vše. A mnohem víc. Aby si lidé už od pradávna rozuměli, museli se naučit vnímat nejen slova, ale i postoj, vzhled, mimiku tváře, pohyby rukou, pohled očí, polohu hlavy... Slova nás mohou mást, mohou být zavádějící, mohou klamat úmyslně, ale tělo nikoli. Můžeme se usmívat a přitom naše oči jasně říkají „bojím se“. Můžeme vystupovat suverénně, ale uzavřený postoj se kříženými rukama

před tělem jasně vytváří ochrannou hranici před okolím. Vnímat řeč těla je pro nás možná ještě důležitější, než vnímat slova. Až 80 % informací získáváme z „neverbální (mimoslovní) komunikace“. Dokážeme tak lépe porozumět, lépe vycílit podstatu sdělení, emoce, snáz rozeznat hrozbu nebo lež i to, co si o nás protějšek asi myslí. Když umíme vnímat řeč těla, je pro nás svět informací mnohem bohatší a srozumitelnější.

Jako lektori bychom ale měli jít dál. Nejen řeči těla rozumět a naučit se ji vnímat, ale především se ji naučit používat. Ne proto, abychom posluchače obelhali či oklamali, ale proto, aby nás lépe pochopili, aby nám rozuměli, abychom je zaujali. A naopak, nevhodnými gesty bychom mohli po-

sluchače odpudit, znejistit, nudit nebo dokonce urazit a rozčítit. Chybné pohyby, podobně jako chybná slova a slovní spojení, mohou působit směšně a odvádějí pozornost.

Snad jsem Vás nalákal k malému vhlédnutí do řeči těla. Pokusím se o něj v příštím dílu. K jeho přečtení Vás srdečně zvou. Jakým gestem bych Vás asi pozval, kdybychom stáli „tvář v tvář“? Zkuste si sami vyzkoušet gesto pozvání, třeba pohybem ruky. Bude to takový malý domácí úkol.

Bc. Lukáš Pochylý
člen Otevřené databáze expertů ČČK
a mediální poradce ■